

ZWISAT

JOHN LUTZ

ZVRAT JOHN LUTZ

2014

Copyright © 2013 by John Lutz
Translation © 2014 by Martin Verner
Cover design © 2014 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu TWIST,
vydaného nakladatelstvím Kensington Publishing Corp., New York 2013,
přeložil Martin Verner
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Zuzana Pernicová
Korektura: Kateřina Žídková
Sazba písmem Minion Pro a Prozac Buzz: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Obálka: Radek Urbiš
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v červnu 2014

ISBN 978-80-7303-994-3

*Věnováno Jamesi Richardu Popeovi,
který odešel tak předčasně*

ČÁST PRVNÍ

Kdo je ta žena, jež za úsvitu nás tu svádí?
Čí je to tělo, po němž naše nohy pádí?

Hart Crane, *Úsvit v přístavu* (*The Harbor Dawn*)

1

Medfordský okres, Kansas, 1984

Abbey Taylorová se svěřila do rukou Boha a firmy Ford, aby se dostala do Medfordu a nakoupila tam nějaké jídlo. Nasedla proto do starého rodinného pickupu, ačkoliv se pohybovala se stále většími obtížemi a do města se skoro už nevydávala. Chtěla využít hezkého slunečného dne, kdy se cítila trochu lépe, a hodlala pořídit všechno možné, na co jí vystačí finance.

Billy dneska zase zůstal doma a nešel do práce. Minulou noc byl na tahu s kamarády, což znamenalo spousty amfetaminu. Taky to ovšem znamenalo, že jako automechanik bude nepoužitelný a medfordská dílna se dnes bude muset obejít bez něho. Jediné, po čem toužil, bylo jejich staré kanape. Ležel a poslouchal přitom užvaněnou rozhlasovou stanici, kde stále dokola spílali vládě, jak je nemožná. Jako by to byla nějaká novinka, krucinál.

Abbey tedy zanechala Billyho jeho anarchistickému blouznění a sama se v devátém měsíci těhotenství vydala typicky kolébavou chůzí ke starému pickupu.

Auto bylo černé a přitahovalo sluneční paprsky, Abbey tedy hned stáhla všechna okýnka. Dovnitř začal proudit vzduch a přinesl s sebou i příjemnou vůni borovic z neda-lekého hájku.

Pootočila klíčkem v zapalování a ručičky na ukazate-lích poskočily. Měřák benzínu, který obvykle ukazoval přesně, se ustálil na čtvrtině nádrže. Abbey už ze zku-šenosti věděla, že na cestu do města a zpátky jí to bude stačit.

Motor zabafal a ihned naskočil. Běžel spolehlivě, i když v něm něco trochu klapalo. Uvolnila ruční brzdu a zařadila jedničku. Vyrazila na prašnou příjezdovou ces-tu. Auto neklidně poskočilo, ale jen co zařadila dvojku, jízda nabyla na plynulosti. Jela akorát tak rychle, aby se stačila vyhybat nejhorším výmolům a vyježděným kole-jím. Přesto jednu díru nabrala hodně prudce, až ji napad-lo, jestli neublížila dítěti.

Brzy se ale dostala na asfaltku, zrychlila a cesta začala ubíhat. Silnice do města vedla příjemnou krajinou, z obou stran ji lemovaly borovice, staré platany a topoly. Otevřený-mi okny proudil dovnitř teplý vzduch, jenž záhy odvanul zápach oleje a benzínu linoucí se z koberečků na podlaze.

V polovině cesty do města, v mírném stoupání, začal motor ztěžka dýchat a jako by ztratil tah.

Abbey vyšlápla spojku a zařadila nižší rychlost, což trochu pomohlo, ale jen na chvíli.

Pak motor zakašlal a ztichl. Stočila vůz na mírně svažitou lesní cestu.

V duchu se hubovala, že se spoléhala na jejich starou kraksnu. A bála se Billyho reakce, až zjistí, že se vydala skoro bez benzínu málo frekventovanou okreskou do Medfordu.

Slyšela, jak pod kapotou něco syčí. Při pohledu na ručičku se stavem paliva ale zjistila, že skoro nic nevypotřebovala. Dodávka se prostě jen uvařila. Představila si Billyho ležícího na kanapi.

Kde jsou všichni automechanici, když je člověk zrovna potřeбуje?

Alespoň že jí ta povedená kára vypověděla službu v místech, kde se dá zaparkovat ve stínu.

Abbey se snažila odhadnout, kde asi zůstala trčet. Zdálo se, že je právě v polovině cesty, takže pěšky to bylo daleko oběma směry a pro těhotnou ženu v devátém měsíci zvlášť.

Co když...

Ale Abbey si takové myšlenky zakázala.

Otevřela dveře a kopla do nich, aby se doširoka rozevřely. Natočila se bokem k volantů a soukala se ven. Bylo to jednodušší, než se zdálo, protože auto se sklánělo po svahu trochu na levou stranu. Horší bylo udržet rovnováhu a neskutálet se, když se chodidly dotkla země, protože terén byl hodně šikmý. Nehledě na složitost celé situace se skoro musela smát, když si představila, jak její snažení asi vypadá.

Chvíli se dlaní opírala o rozpálený plechový blatník, a když nabyla rovnováhu, vydala se na obhlídku vozu.

Zpod krytu motoru se stále valila pára, ale syčení už ustalo. Bylo jí jasné, že je v pěkné kaši. Chtěla zjistit, kde je problém, ale uvědomila si, že v kabině zapomněla zatáhnout za páčku uvolňující víko motoru. Oběma rukama opřená o kapotu, aby neztratila rovnováhu, se sunula zpátky k otevřeným dveřím kabiny.

Byla asi v polovině cesty, když zaslechla zvuk motoru.

Zdá se, že nejsem na okrese sama!

Abbey bylo úlevou až do zpěvu.

Vzápětí si uvědomila, že ještě nemá vyhráno. Nebylo jisté, že si jí vzhledem k tomu, jak parkuje, řidič vůbec všimne. Ať už to je kdokoliv, třeba lesní cestu přehlédne.

Naslouchala blížícímu se motoru a rozhodla se tedy, že se vydá zpátky k silnici. Netušila, jestli jde o osobní auto nebo nákladák.

Zatraceně! Minuli ji. Zaprášená bílá dodávka s tmavými okny se prohnala kolem rychleji, než povolují předpisy. Rádio nebo přehrávač hrál na plné pecky. Jak ji auto míjelo, Abbey dokonce zachytila úryvek písničky.

Počkat! Teď hudbu slyšela zřetelně. Nějaká rocková kapela. Snad Rolling Stones „(I Can Get No) Satisfaction“.

Moje řeč, pomyslela si Abbey. Já mám taky ke spokojenosti daleko.

Pak znovu zaslechla motor, jeho zvuk sílil.

Viděli ji! Ta dodávka couvá.

Nejprve ji zahlédla mezi stromy, pak se objevila v mírné zatáčce a zpomalila.

Zastavila jen pár desítek centimetrů od jejího pickupu. Mick Jagger vyřvával: „*I can't get no..., I can't get no...*“

Otevřely se dveře a objevila se zavalitá usměvavá žena. Neohrabaně se vyprostila zpoza volantu, vystoupila a zabouchla za sebou dveře.

Byla nejen zavalitá, ale i vysoká. Zastavila se s rukama zkříženýma na prsou a podívala se na Abbey, pak na její vůz, kaluž vytékající zpod předního nárazníku a znovu na Abbey. Široce se usmála a odhalila zkažený chrup se značnými mezerami. Ačkoliv bylo zřejmé, že její zuby by potřebovaly péči dentisty, úsměv to byl vřelý a Abbey ho s radostí opětovala.

„Dostala jste se do pěkného maléru, zlatíčko,“ pronesla žena. „Ale nikoliv neřešitelného.“ Měla vysoký, ale poměrně autoritativní hlas a její slova zněla úsečně.

„Prostě mi chcípnul motor,“ řekla Abbey. „Uvažil se.“

„Taky si myslím. Tohle moc dobře znám.“ Žena se vydala se na obhlídku Abbeyina vozu, podrážky jejích zašlých šedých tenisek na šterkové cestě hlasitě křupaly. „Víte, kde je páčka od víka?“

Abbey pokrčila rameny.

Žena otevřela dveře na straně řidiče, sáhla dovnitř a něco udělala. Kryt motoru o pár centimetrů nadskočil. Zabouchla dvířka, obešla blatník a otevřela kapotu. Objevil se motor i s pařícím chladičem.

„Předpokládám, že nemáte žádnou vodu, co?“ odtušila žena.

Abbey zavrtěla hlavou. „Možná bychom měly odšroubovat víčko chladiče. Třeba by se rychleji ochladil.“

„Opaříte si ruku, zlatíčko. Možná i celou haksnu. Musíte dát těmhle věcem čas.“ Žena si dala ruce v bok, pěsti

sevržené a podívala se k silnici. Rozhlédla se oběma směry.
„Nebude tady asi velké provozy, co?“

„Tudy skoro nikdy nic nejezdí.“

„A vy ve svém stavu byste měla být pěkně v klídku a ve stínu, co?“

„Asi ano.“

„Jmenuju se Mildred,“ představila se žena.

„Abigail Taylorová. Nebo jen Abbey.“

„Měla jste namířeno do Medfordu?“

„Měla.“

„Jedu tím směrem, Abbey. Co kdybych vás tam hodila, vy byste si zařídila, co potřebujete, a pak bychom se mohli vrátit s jednou nebo dvěma láhvemi vody. Možná by to stačilo, abyste se dostala domů. Čeká na vás manžel?“

Abbey byla její otázkou poněkud zaskočená. „Jistě. Teď je doma a spí. Měl těžkou noc.“

„Ti chlapi!“ pronesla Mildred. „Vsadím se, že vám nedá pokoj ani teď, co?“

„Ehm, to ne,“ kroutila se Abbey. „V tomhle stavu to už opravdu nejde, uvidí se až po narození miminka.“

„Dítě je v pohodě a zdravý?“

Abbey se usmála. „Doktoři říkají, že ano.“

Když kráčely k dodávce, Mildred ji vedla za paži a podpírala; pak Abbey pomohla vylézt na sedadlo spolujezdce.

Zatímco se Abbey usazovala, Mildred se vsoukala za volant a nastartovala. Trochu to drncalo, ale Abbey byla ráda, že vůbec jede.

„Chtěla jsem se cestou do města pro něco zastavit doma,“ řekla Mildred. „Nevadilo by vám to?“

„Ani v nejmenším,“ odpověděla Abbey.

Mildred zapnula klimatizaci na nejvyšší výkon a namířila ventilaci na palubní desce přímo na Abbey.

„Nefouká to moc?“

„Úplně akorát,“ řekla Abbey.

Nakonec to tedy nedopadlo tak špatně. A má novou známou.

Víc se však nemohla mýlit.

2

New York City, současnost

Kdekdo už podléhal dojmů, že v New Yorku snad nikdy nezaprší. Od chvíle, kdy zem naposledy zvlhla dešťovými kapkami, uběhl téměř měsíc. Od té doby bylo nebe jako vymetené. Cihlové a kamenné budovy, betonové vozovky a chodníky sálaly jako stěny vypalovací pece a nevychladly ani přes noc.

Quinn byl celý oblečený kromě bot. Usnul na sedačce ve svém honosném domě na západním konci Pěťasedmdesáté, ležel na zádech, předloktí přes oči, aby si je zastínil před slunečním paprskem, který jako by ho pronásledoval, kam se hnul.

Slunce pronikalo mezi nedokonale zataženými závěsy a paprsky tvořily uprostřed koberce geometricky přesný dlouhý obdélník. V domě nebyla centrální klimatizace,

a přestože výkonné podokenní jednotky běžely téměř neustále, jen stěží držely letní vedro na uzdě.

Quinn byl urostlý a festovní chlapík. Zabíral skoro celou sedačku. Touhle dobou obvykle býval ve své detektivní kanceláři, ale pracovní tempo se v těchto dnech zpomalilo.

Quinn věděl, že ho v práci zastoupí Pearl. Fedderman si byl pohovořit s mužem z Queensu, jemuž někdo opakovaně kradl auto. Sal Vitali a Harold Mishkin se pohybovali po New Jersey a nespouštěli z očí rozmařilou ženušku, jejíž manžel si najal Quinnovu agenturu, aby zjistil, zda ho nepodvádí, přičemž sám ji podváděl. Quinn byl přesvědčený, že takovíhle lidé by potřebovali spíš manželskou poradnu než detektivní kancelář.

Už dávno věděl, jak to skončí. Harold Mishkin se pravděpodobně ujme role utěšovatele a rádce. Svým založením byl lidumil a prostředník všeho lidstva a asi se nikdy neměl stát policistou. Podle všeho ho newyorský policejní sbor ani drsný život na ulicích za ta léta neobrousily ani nepoučily. Naštěstí měl dobrého partáka, Sala Vitaliho, který na něj dohlížel.

Možná to bylo kvůli vedru a suchu, ale zločinci jako by si v New Yorku vybrali oddechový čas. Nezákonných aktivit bezpochyby nebylo, ale jen malé procento případů dorazilo až ke dveřím Quinnovy detektivní kanceláře. Jen nevěrný manželský pár a chlap se znovu a znovu mizejícím vozem. To bylo v téhle chvíli všechno.

Quinn se převálil. Vnímal, že někdo vešel do obývacího pokoje. Byla to Jody Jasonová, Pearlina vlastní a Quinnova

nevlastní dcera, která bydlela v horním patře. Ani se nepohnul, dokonce ani neotevřel oči. „Těpic, Jody.“

„Jak víš, že jsem to já?“

„Podle parfému.“

„Žádný nemám.“

„Tak podle typického klapání tvých bot na schodišti.“

„Přišla jsem jen v punčochách.“

„No dobrá,“ připustil Quinn, otevřel oči a posadil se.

„V domě jsme jen my dva, proto jsi to musela být ty.“

„Viděla jsem už brilantnější dedukce,“ konstatovala.

Jody byla velice štíhlá mladá žena s bujným poprsím, které zjevně zdědila po matce, což se ovšem nedalo říct o rezavé kšticí, protože matka měla vlasy černé jako havran. Usmála se na něho. V jejím úsměvu viděl Pearl, o tom nebylo pochyb. „Occamova břitva,“ poznamenala. Byla chytrá jako opice.

To jí pomáhalo v práci. Pracovala v malé právní kanceláři Prather a Pierce, která sváděla celkem úspěšné bitvy s vládou, velkými firmami a vůbec kýmkoliv velkým, kdo měl nadité měšce. Průměrný věk právníků v kanceláři Prather a Pierce činil zhruba pětadvacet let.

„Netušil jsem, že se Occam holil.“

„To si piš.“ Zamířila do kuchyně. „Dal by sis kafe?“

„Ne, mohlo by se mi spláshit srdce.“

„Něco studeného?“

„To už zní rozumněji.“

Slyšel, jak hraboší v kuchyni, pak se objevila s velkými hrnkou v rukou. V tom jeho byl pomerančový džus. Podala mu hrnek a usadila se na židli naproti němu. Štíhlé nohy

navlečené do džínů složila pod stejně štíhlé tělo. „Kšefty se zase rozhybají,“ utěšovala ho.

„Když tomu chlapíkovi přestanou krást auto, jsme bez práce.“

„Cože?“

Quinn do sebe hodil půl hrnku pomerančového džusu na jeden zátaž. Byl studený a chutnal báječně. „Feddermanův případ. Ten chlap je nějaký umělec, dělá graffiti a posprejoval si auto tak lákavě, že mu ho pořád kradou.“

„Měl by ho pořádně nafotit a nechat snímky za střechem. Zloději by se možná spokojili s fotkou a skutečný auto by nechali tam, kde je.“

„Navrhnu to Feddermanovi.“

„Fed to pochopí.“

„Další Occamova břitva.“

Jody se na okamžik zadívala do prázdna a zamyslela se. „Ne,“ řekla po chvíli, „Feddermanova.“

„Někdy jsi úplně stejná jako tvoje matka,“ poznamenal Quinn.

„To je kompliment?“

„Ne, varování.“

Dlouze se napila kávy. „Kšefty se zase rozhybají,“ chlácholila Quinna. „V tomhle městě, kde všechny obchody i podvody musejí běžet jako po drátkách, si Quinnova detektivní kancelář urve svůj podíl. Možná ti něco přihraje tvůj přítel Renz.“

„Obešel bych se radši bez Renze. Jen věci komplikuje.“

„Pořád je to ale policejní komisař,“ namítla Jody.

„Occam bez břitvy,“ řekl Quinn. „A bez skrupulí.“

JOHN LUTZ

„Jo,“ připustila Jody. „To je prostě normální život.“

„Pokud něco takového vůbec existuje,“ poznamenal Quinn. „Je v ledničce ještě trochu džusu?“

„Ne-e. Je tam jen studený pivo nebo voda v láhvi.“

„Tak teď nevím,“ řekl Quinn.

3

Medfordský okres, Kansas, 1984

Drnc! Tohle by dítěti mohlo ublížit. Abbey se opírala o područku a držela se za madlo, aby v autě tolik neposkakovala a tlumila nárazy.

Mildred zabočila se špinavou dodávkou na úzkou prašnou cestu a pak prudce doleva na štěrku vysypanou odbočku vinoucí se do kopce mezi stromy. Drobné kamínky odlétávající od kol bušily do podběhů.

V místech, kde cesta přestala stoupat, Mildred náhle zahrnula na dvůr, který byl víceméně prázdný a všude rostl plevel. Zaparkovala v přístřešku vedle polorozpadlého domu s prohnutými okapovými žlaby a prkennou verandou před vchodem. Všechno by potřebovalo nově natřít, bylo těžké si vůbec představit, že dům měl kdysi nějakou barvu. Nedaleko za křivolakou cestičkou vydlážděnou neopracovanými plochými kameny stála dřevěná kadibudka.

„Nedejte na první dojem,“ všimla si Mildred Abbeyina pohledu. „Už dávno máme vodu i v domě.“

Abbey se zmohla jen na příkývnutí.

„Nevypnu motor, takže poběží i klimatizace a bude vám příjemně,“ řekla Mildred. Vylezla z dodávky a zabouchla za sebou dveře.

Abbey sledovala, jak jde do domu. Za pár minut se objevila s velkou lepenkovou krabicí. Otevřela zadní dveře dodávky, jedno křídlo hlasitě zaskřípělo. Abbey se s námahou pootočila, aby zjistila, co se vzadu děje. Zjistila ale, že výhled do nákladního prostoru blokuje hrubá deska z překližky, takže nic neviděla. Jen slyšela, jak se Mildred vzadu pachtí a nakládá do auta krabici, ať už v ní bylo cokoliv.

Po dalších patnácti minutách zakřupal štěrk a zašustilo listí a Mildred se objevila na Abbeyině straně vozu. Otevřela dveře.

„Vylezte vodtamtud, drahoušku. Něco bych vám chtěla ukázat.“

„Je to důležité?“ zeptala se Abbey, když si uvědomila, jak těžko do dodávky nastupovala.

„Řekla bych, že určitě,“ usmála se Mildred.

Abbey neměla kvůli dítěti zapnutý bezpečnostní pás. Začala se tedy nemotorně sunout ke dveřím, a když pozadu vylézala z vozu, dávala si záležet, aby pravidelně dýchala. Mildred ji přitom pevně držela a podpírala.

Když už stála na zemi, Mildred ji vzala za loket a vedla ji k zadní části dodávky. Obě křídla dveří byla doširoka otevřená.

Mildred ji natočila tak, aby Abbey dobře viděla dovnitř.

V prvním okamžiku nevěděla, co si o tom má myslet. Zadní sedadla byla odstraněná a podlahu prázdného prostoru pokrýval černý igelit. Stěny včetně překližky oddělující kabinu řidiče a spolujezdce od nákladní části zakrývaly kusy bílého igelitu. Nic jiného už uvnitř nebylo, kromě středně velké lepenkové krabice, trůnící uprostřed.

„Nastup,“ přikázala jí Mildred.

Abbey si myslela, že se přeslechla. „Promiňte, nerozuměla...“

„Dovnitř!“

Mildred postrčila Abbey dopředu, takže se kolena dotýkala nástupní hrany nákladního prostoru, pak jí sevřela krk v zátylku a znovu ji postrčila, takže se Abbey musela předklonit a rukama se opřít o igelitem potaženou podlahu.

„Poslechněte...,“ ohradila se. Její slova uťal krátký tvrdý úder do týla.

„Vylez tam!“ zopakovala Mildred. „A dávej pozor, ať neublížíš dítěti.“

„Ne...“

Následoval další pohlavek. „Hni se, ty tlustá bachyně, a dej si pozor, ať si nerozpářeš břicho.“

Když se Abbey s obtížemi vyškrábala do dodávky, Mildred ji následovala a sklonila se nad ni. Byla cítit zatuchlým potem.

„Jestli jen cekneš, bude s tebou amen,“ varovala ji. „Stejně tu není nikdo, kdo by tě slyšel.“

„Okamžitě mi řekněte, co to, sakra...,“ protestovala Abbey.

Na ústech jí přistál široký pruh lepicí pásky. Mildred ji tlačila tak, že Abbey spočívala veškerou vahou na břiše. „Nedá se nic dělat, zlatíčko,“ řekla téměř omluvně Mildred. Pak se znovu ozval zvuk odtrhávané pásky a Mildred jí spoutala zápěstí za zády. „A teď si tě otočíme.“

Zkušeným pohybem jí překřížila kotníky a s použitím předloktí jako páky ji překotila na záda. Když Abbey dopadlo těhotenstvím ztěžklé tělo na spoutané paže za zády, projela jí ukrutná bolest. Mildred jí odtáhla levou nohu a za kotník ji připoutala k ocelovému oku čouhajícímu z podlahy dodávky. Totéž udělala s pravou.

Abbey teď ležela na zádech s roztaženými nohama, neschopná pohybu, s Mildred mezi koleny. Ještě nikdy se necítila tak bezmocná.

Mildred, celá zadýchaná námahou, na ni zčásti nalehla a natahovala se přes ni kamsi dopředu. Abbey ucítila její zkažený dech. Mildred se snažila přitáhnout po podlaze pokryté igelitem lepenkovou krabici, aby do ní mohla sáhnout.

Abbey div nepraskla vzteky. Kdyby mohla sevřít Mildredin tlustý krk, zabila by ji!

Skutečně v sobě cítila odhodlání tu ženu zabít.

Jak Mildred cedila slova skrz zaťaté zuby, dolehl k Abbey další závan zapáchajícího dechu. „Lehkomyslný děvko, jako jsi ty, co v požehnaném stavu vlezou do rachotiny, kterou uvařej, si nezasloužej žádný dítě. Na to by měl bejt zákon.“

Abbey na ni zírala. *Co to všechno znamená?*

Její zlost začal nahlodávat strach. Skutečný strach. Ně-

kde v hloubi její mysli čekal zasutý, jako by se připravoval na svou životní roli. Teď začal prostupovat každou molekulou jejího těla. Abbey věděla, co je to za strach. Vynořil se v předtuše něčeho, čemu ještě úplně nerozuměla, čemu ještě nemohla čelit.

Ale bude tomu *muset* čelit.

Mildred vytáhla z krabice složenou malou bílou deku a položila ji ke stěně dodávky. Pak ji velice pečlivě rozprostřela. Vzápětí se jí v ruce zablýskl nůž s ostrou špičkou a dlouhým zubatým ostrším.

Abbey vykřikla tak silně, že jí málem praskly plíce. Přerývaný skřek z úst přelepených izolační páskou málem pronikl ven, za stěny dodávky.

Mildred držela nůž tak, aby ho Abbey viděla.

„Víš, co se teď stane?“

Abbey věděla.

4

New York City, současnost

Byl tam.

Byl tam znovu. Musel vědět, že v Gowns 'n' Gifts končí v pět, protože těsně poté ho vždycky spatřila.

Ačkoliv se držel v určitém odstupu, zdálo se, že mu nevadí, že o něm ví.

Bonnie Andersonové bylo jasné, že je obětí stalkingu. Nebyla to její utkvělá představa. Už to trvalo déle než týden. S každým dalším dnem se bála víc a víc. Nikdy tomu člověku úplně neviděla do obličeje. Často skláněl hlavu tak, aby měl tvář ve stínu, nebo aby mu ji zakrýval kšilt čepice. Ale bylo v něm a v jeho pohybech něco divného. Jakési odhodlání. Záměr nebo úmysl.

A v jeho úmyslech já.

Bonnie se otrásla a přešla na druhou stranu ulice.

Samozřejmě, že ji následoval.

Zastavila se.

I on se zastavil.

Bonnie byla krásná. Měla dlouhé blond vlasy, štíhlou, žensky tvarovanou postavu a tvář, jejíž křivky a rysy obdivovali všichni studenti akademie výtvarných umění stejně jako zbytek jejího těla. Vídala to v očích všech kluků z akademie a vždycky jí to přišlo zábavné.

Nebylo pochyb, že muž, který ji sledoval, vzrušuje podobně, ale v tomhle případě jí to zábavné vůbec nepřipadalo. Nějakým neznámým způsobem ji děsil, působil na ni jako jed.

Byla si jistá, že chce, aby o něm věděla, že chce, aby v ní vyvolával strach. Z nějakého důvodu si ho v ní pěstoval.

Ohlédla se přes rameno. Byl tam.

Stál teď asi třicet metrů od ní, nehybná postava na zalidněném chodníku, a pozoroval ji zpod zaklenutého kšiltu baseballové čepice. Bylo zvláštní, že ačkoliv jeho oči neviděla, doslova je na sobě *cítila*.

Její strach i rozhořčení se prohloubily.

Tak ty chceš, abych se tě bála, ty hajzle!

Otočila se na podpatku a vykročila mu přímo v ústrety. *Zbav se strachu tím, že se mu postavíš.* Vypadalo to, že se usmál – nebyla si tím jistá – a nedbalým krokem zašel do nejbližšího obchodu, což bylo lahůdkářství.

Bez zaváhání ho následovala.

Uvnitř nebylo o moc chladněji než venku.

Uprostřed stál pult s plechovými várniciemi na teplé jídlo. Podél jedné stěny se táhly police s balenými potravinami, u protější zas chladicí skříně s prosklenými dveřmi

s nápoji v láhvích a plechovkách a s mléčným zbožím. Za chladicími skříněmi pokračovaly regály s běžnými potravinami. Lidé se vyhýbali jeden druhému, kupili se u pultu, mezi policemi a chladicími boxy. Několik z nich neslo drátěné nákupní košíky.

Bonnie se rozhlížela a hledala modrou baseballovou čepici. Ale neviděla ji, neviděla ani toho parchanta. Zamířila do zadní části lahůdkářství, kráčela podél vyústění jednotlivých uliček a do každé nahlížela.

Byl pryč. Nějak se vypařil.

Byl výplodem její fantazie? Byl snad preludem z horka?

Pravděpodobně si přál, aby si to myslela. Koneckonců mohl se prosmýknout a vyklouznout ven, když byla zrovna otočená zády ke vchodu a kráčela uličkou podél chladicích skříní. Čas by na to měl, sice jen tak tak, ale přeci.

Jak se Bonnie hrnula ven, vrazila do nějaké ženy tak silně, že ji málem porazila.

„Taky se moc omlouvám,“ zasyčela žena.

Všichni byli podráždění. Mohlo za to počasí.

Za Bonnie se ozval mužský hlas. „Pojď vrazit do mě, krásko.“

Obrátila se a uviděla asi šestnáctiletého kluka s žádostivým úsměvem ve tváři. Jen co na něj vrhla pohled, sklopil oči, prošel kolem ní a zamířil ven, aniž se ohlédl.

Kéž by se dali všichni takhle snadno odradit.

Venku vál suchý vítr a proměnil město v horkovzdušnou troubu. Bonnie si vroucně přála, aby zapršelo alespoň tolik, aby déšť ochladil ocel a beton v ulicích. Zvedla oči

k obloze, aniž by očekávala, že uvidí jediný mráček. Byly tam dva; malé a suché jako chomáče bavlny.

Už byla jen pár bloků od svého bytu. Nešlo se jí dobře, nedokázala se uklidnit a pořád se snažila zahlédnout muže, který ji sledoval.

Věděla ale, že ho nespatrií. Pro dnešek od něho měla pokoj. Aspoň doufala.

Sal Vitali a Harold Mishkin seděli v Salově autě a sledovali Joan Plunketovou. Čekali, až spolu se svým neúspěšně utajovaným milencem Fosterem Oaksem vyjde z pokoje v motelu Blue Sparrow v New Jersey. Oběma bylo jasné, že se objeví každou chvíli.

Věděli také, že Bob Plunket, Joanin manžel, je v tuhle chvíli v jiném hotelu na Manhattanu se svojí neúspěšně utajovanou milenkou, účetní Laurou Loodnerovou. Manžel Laury Loodnerové, klenotník jménem Marty Loodner, neměl o ničem ani potuchy a čas trávil jen se svou kočkou.

Detektivy z Quinnovy detektivní kanceláře najal Bob Plunket, aby měl argumenty proti své manželce Joan.

Bylo na Salovi a Haroldovi, aby rozpletli klubko téhle manželské motanice. Obnášelo to spoustu sledování, času stráveného v autě jako právě teď, zevlování a čekání. Tuhle část detektivní práce Sal nenáviděl. On obvykle řídil a Harold ho obvykle přiváděl k šílenství.

Nejinak tomu bylo i dnes večer, kdy oba detektivové seděli v Salově starém taurusu na parkovišti před Blue

Sparrow a bez ustání civěli na dveře pokoje číslo 256. Dveře byly kaštanově hnědé, stejně jako všechny ostatní. Před nimi se táhla jakási pavlač shlížející na bazén, kde dováděla pětice teenagerů. Nádrž Salova auta byla plná jen ze čtvrtiny, nechťeli tedy nechat běžet motor, aby mohli mít zapnutou klimatizaci. Stáhli okýnka až dolů a byli vděční alespoň za lehký, i když horký vánek, který proudil vozem.

Sal, muž podsadité, ale atletické postavy, byl po dvanáct let Haroldovým parťákem u newyorské policie. Za tu dobu si zvykl citlivého a nedostatečně otrlého Harolda svým způsobem chránit. Další Haroldovou pozoruhodnou vlastností byla schopnost projevovat se jako tupec s brilantními postřehy, což Sala neskonale popouzelo. V každém případě si oba muži byli blízcí jako dva psi, kteří si v kotci plném agresivních jedinců léta kryli záda. Jeden bez druhého by nemohli existovat, což Haroldovi nevadilo. Salovi ano, ale už rezignoval.

Haroldova přítomnost a hluchí teenageři znuděného a nervózního Sala natolik iritovali, že raději zaparkoval kousek dál ve stínu stromu. Výhled na dveře motelového pokoje měli dobrý, ale hluk od bazénu sem tolik nedoléhal. Teď musel Sal snášet už jenom Harolda. Ani to však nebylo jednoduché.

Oba už unavovala muzika linoucí se z autorádia a kromě toho se vypotřebovávala baterie. Sal proto rádio vypnul a oba jen seděli a hypnotizovali dveře s číslem 256, aby se už konečně otevřely.

„Co myslíš, že tam dělaj?“ zeptal se Harold.

Sal vzdychl. „S největší pravděpodobností hrajou scrab-

ble,“ pronesl chraplavým hlasem, jako když hodíte hrst kamení na buben.

„Myslím, že naši klienti jsou blbci,“ pokračoval Harold.
„Jeho manželka je mnohem hezčí než ta účetní.“

„Dělej spolu,“ řekl Sal. „Románek z kanclu.“

„Dva účetní.“

„Aspoň jim budou sedět čísla.“

„Jaký čísla?“

„Pusť to z hlavy.“

Sal doufal, že tím by mohla být konverzace u konce, místo toho však uslyšel hlasitý drásavý zvuk.

„Tohle by tě možná mohlo zajímat,“ ozval se znovu Harold. „Můj bratranec Sedge, ten, co pracuje v reklamce, mě na to upozornil a já to zas chci ukázat tobě.“

Sal se na Harolda podíval a viděl, že si obléká něco, co vypadalo jako černá rukavice ušitá ze suchých zipů.

„Nový výrobek,“ pokračoval Harold. „Lepkává rukavice. Sedge má na starost reklamní kampaň pro zákazníka. Rozjedou to ve velkém stylu a prodají jich miliony.“

„Co to má být? A co to znamená ve velkém stylu?“ nechápal Sal. Vrhл prosebný pohled na dvě stě padesát šestku. Bez úspěchu.

„Lepkává rukavice pro lidi s SVV.“

Sal zívnuł. „A to je co?“

„Syndrom vypadávajících vlasů.“

„O tom jsem nikdy neslyšel.“

„Brzy budeš. Jen co rozjedou tu kampaň.“

Sal musel připustit, že tohle ho trochu zaujalo. „Chystá se kampaň o SVV?“

„Samozřejmě. Televize, rozhlas, noviny. Pohledné ženy zůstanou na ocet, protože muži si všimnou jejich vypadání vlasů na ramenou a rukávech. Chlap se svěří kamarádovi: „Líbí se mi, ale nevzrušuje mě. Ne s tím SVV.““

„A co dál?“

„Pak jí někdo řekne o Lepkavé rukavici a problémy jsou fuč.“

„Proboha,“ vzdychl Sal.

„Ale Lepkává rukavice má i další využití. Třeba na Larryho.“

„To je kdo?“

„Sedgeův pes. Kolie. Představ si, že Larry líná...“

„Jsou venku,“ přerušil ho Sal. Podal Haroldovi fotoaparát, protože měl lepší výhled. Joan Plunketová stála na ochozu před pokojem 256, dveře stále otevřené. Ujišťovala se, že má zapnutou blůzu, uhlašovala si kalhoty. „Vyfoť ji, jak si urovnává oblečení,“ řekl Sal.

„Psí chlupy jsou všude...“

Ve dveřích se objevil Foster Oaks a zavřel za sebou. Sako měl přehozené přes ramena, jako by si hrál na Franka Sinatru. Zcela bezděčně se sklonil a políbil Joan Plunketovou na ústa. Volnou rukou jí sevřel ňadro.

„Vyblejskni to!“ naléhal Sal. „Vyblejskni to, Harolde!“

„Průměrný člověk ztratí osmdesát vlasů denně,“ pokračoval Harold. „Každý se bude stydět přiznat, že trpí SVV. Každému člověku vypadne průměrně osmdesát vlasů denně. Každý průměrný člověk si koupí Lepkavou rukavici.“

Joan a Foster Oaks teď kráčeli k autu. Vedli se za ruce.

„Kde je tady na tom spoušť?“ zeptal se Harold.

„Zatraceně, Harolde!“

Ale Harold se smál.

Podal digitální fotoaparát Salovi. Sal si okamžitě přehrál pořízené záběry.

Harold dokázal pořídit snímky Joan Plunketové a Foster Oakse v téměř pornografické kvalitě.

Prostě typický Harold.

5

Bonnie si uvědomila, že v takovémhle horku jde moc rychle. Propotila si oblečení, paže se jí leskly.

Asi moc hezky nevoním. Snad si toho nevšímne.

Zpomalila a poněkud se uklidnila. Myslela na Roba Masterse. Potkala ho přede dvěma týdny v Grounds for Everything, kavárně v sousedství. Nějak se dali do hovoru. Pracoval jako prodejce obchodního řetězce s nábytkem. Bonnie byla prodavačka v obchodě se svatebními šaty Gowns 'n' Gifts. Jak je svět malý – oba byli prodavači.

„Myslel jsem, že většina lidí už opustila představu tradiční svatby,“ řekl nad *caffè latte* s vanilkovou příchutí.

„To byste se divil. Po klasických svatebních šatech je stále velká poptávka. Stejně tak po oblečení pro družičky a družby.“

„A co teprve svatební dary.“ Usmál se. Jeho úsměv se jí na něm líbil snad nejvíc. Byl upřímný, jako by se v něm odráželo cosi krásného z hloubi jeho duše. Jinak byl tako-

vý... normální, co se týče vzhledu, ale muži s takovýmhle úsměvem je těžké neuvěřit.

Nebo je tak dokonalý herec?

Koneckonců, je přeci obchodník.

Bonnie už každopádně přesvědčil, protože náhle zatoužila znovu ho vidět, být s ním. Podlehla momentálnímu popudu. Ráda jim podléhala. Řešila tím spoustu situací.

Vešla do Grounds for Everything. Byla ráda, že v kavárně je příjemný chládek. Útěšně chladivý vzduch ji příjemně ovíval a cítila ho dokonce i na kotnících. Možná jí díky klimatizaci uschne oblečení a pot na rukou.

Byl tam, seděl v boxu blízko výlohy. Nevěděl o ní a ona musela přehodnotit názor na jeho vzhled. Jistě, nebyl to žádný magazínový krasavec, ale měl příjemné rysy a působil klidně a vyrovnaně. Ženy se za ním jistě neotáčely, ale na druhý pohled vypadal zajímavě. Hověl si v měkce čalouněném boxu, natažené nohy zkřížené u kotníků.

„Krásná prodavačka svatebních šatů,“ řekl, když ji uviděl.

Kývla na něho, usmála se a objednala si *caffè latte* s čokoládovou příchutí.

Zvolni, neuháněj ho.

Schválně se nedívala jeho směrem, dokud nedostala kávu. Pak se vydala k jeho boxu.

„Vy je přimějete ke svatbě a já jim pak prodám nábytek,“ řekl. Napil se kávy a stáhl nohy pod sebe, aby si mohla přisednout. Sedla si naproti němu. „Vždycky mě zajímalo, co ženy dělají se svatebními šaty, když obřad a celá veselka skončí.“

Bonnie pokrčila rameny. „Většinou je uloží do krabice vystlané hedvábným papírem a málokdy se na ně znovu podívají. Někdy je věnují svým dcerám k jejich svatbě.“

Rob se usmál. „Docela milý zvyk.“

„Asi ano.“

„Nic mi do toho není, ale byla jste někdy...“

Věděla, kam svojí otázkou míří, a potěšilo ji to. Přála si, aby se o ni zajímal. Chtěla se o jeho zájmu přesvědčit.

„Vdaná?“ zeptala se.

Úsměv.

„Jednou,“ řekla. „Když mi bylo devatenáct. Trvalo to čtyři měsíce. Byl to...“

„Nemusíte mi to říkat. Nechtěl jsem vás zpovídat.“

„Ne, ne, to je v pořádku. Byl to omyl, to je všechno. Chyba nás obou. Pochopili jsme to a rozešli se dřív, než jsme mohli napáchat ještě víc škod.“

„Jakých škod?“

„Mít děti. Ani jeden z nás neměl na to, stát se dobrým rodičem.“

„Opravdu?“ Díval se jí přímo do očí, přímo do duše. „Obdivuji vaši upřímnost.“

„Umím se pěkně rozzuřit,“ přiznala.

Teď ho to *skutečně* zajímalo. „Děláte si legraci?“

„Ne. Ale obvykle mě to rychle přejde. Jako letní bouřka. Přesto vím, že umím lidi zraňovat. A tím spíš bych uměla ranit citlivé dítě.“

„Dokonce i fyzicky?“

„Ne, tak jsem to nemyslela. Ale abych byla upřímná, myslím, že i to bych dokázala.“ Otáčela hrnečkem na por-

celánovém podšálku. „Ne každý je stvořený k budování útulného domácího hnízdečka.“

„Jo, to je pravda. A k čemu jste stvořená vy?“

„Řekla bych, že to stále hledám. Zrovna teď mi stačí, abych měla práci, peníze na splácení účtů a mohla si užívat života.“ Vrhla na něj pohled, o němž si myslela, že je dostatečně výmluvný. „Pracuji hlavně na té poslední části.“

Zvolna se napil kávy a zkoumavě se na ni zadíval. Oba věděli, že je to hra. Na tahu byl teď on.

„To je ale zatraceně silný kafe,“ bylo jediné, na co se zmohl.

Měla v rukávu ještě další karty.

„Musím se přiznat, že mi něco dělá těžkou hlavu.“ Rozhlédla se kolem sebe.

„Kazí vám to tu zábavnou část života?“

„Dalo by se to tak říct. Nějaký muž mě... no, prostě mě pronásleduje.“

Podíval se na ni, jako by si ji přitahoval v hledáčku. „Myslíte, že vám chce ublížit?“

„Myslím, že ano. Teda vlastně nevím. Ale kdykoliv se ohlédnou, je tam.“

„Jste krásná žena. Musíte být zvyklá na to, že vás muži sledují.“

„Pronásledují.“

„Ano, to také. Nebývají ti muži většinou neškodní?“

„Obvykle určitě ano. Ale z tohohle mě mrazí v zádech.“

„Možná za to může to horko a sucho. V tomhle počasí se lidé chovají divně.“

„Tenhle člověk není výplodem horka.“

„Měla byste se obrátit na policii.“

„Víte, jak by to dopadlo.“

„Jo, mají na práci spoustu jiných věcí, ke kterým dokonce existují důkazy.“

„Jak jste ale mluvil o tom horku..., možná na tom něco je. V novinách jsem četla, že narostl počet útoků proti lidem. Lidé dostávají v horku bláznivé nápady. Vášně vzplnou. Divoké představy se utrhnou ze řetězu.“

Podíval se do hrnku, pak na ni a znovu na kávu. „Poslechněte, jestli byste se cítila bezpečněji, mohl bych vás doprovodit domů, jít s vámi až do bytu a prohledat ho, abyste měla jistotu, že tam ten šmírák není.“

„Ach, tím bych vám jen přidělávala starosti!“

„Ale vůbec ne. Říkala jste, že bydlíte někde poblíž.“

„Čtyři bloky odsud.“

Pokrčil rameny. „To není žádná dálka, dokonce ani v tomhle počasí.“

„Ne,“ řekla, usmála se na něho a skutečně pocítila úlevu. „To opravdu není.“ Otrásla se. Na rukou jí naskočila husí kůže.

„Vy jste ale *fakt* vyděšená.“

Usoudil, že stále pokračují v rozehrané partii. Nuže, pokračovali. Jenže v sázce bylo mnohem víc, než si Bonnie uměla představit. Muž v modré baseballové čepici *nebyl* výplodem její fantazie.

Rob dopil kávu a odložil vysoký šálek. „Můžeme jít?“

„Já jsem připravená,“ odpověděla.

Ne tak docela, pomyslel si. Půjde jenom o obhlídku

terénu, pak bude následovat polibek na znamení *důvěry* na rozloučenou a teprve o den později skutečná schůzka. Musí se na to připravit. Napláňovat budoucnost a dokončit plán.

Promyslet si postup, jak tomu pro sebe říkal.

Všechno rozvážit.

Beze spěchu.

6

O dva týdny později

Navečeřeli se v dobré italské restauraci, dali si víno.

A další víno.

Příjemný rozhovor. Rozjímání. Důvěrnosti.

A ještě víno.

Pak známá cesta domů.

„V lednici je nějaké víno,“ řekla Bonnie. „Nechceš nám oběma nalít, než se převléknu?“

„Bílé, nebo červené?“ zeptal se Rob. Odložil svůj odřený kufřík vedle sedačky a povolil si kravatu.

„Cokoliv najdeš.“

Bonnie zašla do ložnice a zavřela za sebou, pak nahá zamířila přes halu do koupelny. V obývacím pokoji zahlédla Robovy nohy v ponožkách. *Dobře, že si udělal pohodlí.*

„Budu u tebe za okamžik,“ zavolala na něj a vešla do koupelny.

Rychle se osprchovala, ani nečekala, až poteče úplně horká voda. Když se utírala, ještě se celá chvěla zimou. Vlasty si téměř nenamočila, takže s nimi nemusela nic dělat.

Stála před vysokým zrcadlem připevněným na vnitřní straně dveří a přemýšlela: s něčím, nebo bez?

S něčím je to vždycky víc sexy, usoudila. Aspoň je co svlékat.

Pootevřela dveře a vykoukla skulinou. V obýváku stále viděla černé ponožky, přeběhla tedy nahá přes halu do ložnice.

Oblékla si průsvitnou růžovou košilku, načechrala si vlasy a vklouzla do černých pantoflíček na vysokém podpatku, které dělaly její lýtka víc sexy.

Rob seděl na sedačce a kromě bot byl pořád celý oblečený. Ve sklenici měl bílé víno. Druhá plná sklenice stála na stolku před ním. Když Bonnie uviděl, jako by se lekl, pak se usmál.

„Domnívám se, že není důvod mrhat časem,“ řekl. Vstal. „Tady máš víno. Taky se rychle osprchuju a hned se vrátím.“

„Otoč kohoutkem na horkou vodu až na doraz,“ zavolala za ním, když mířil halou k ložnici a koupelně.

Něco zamumlal, aby jí dal najevo, že slyšel.

Bonnie se napila chablis, které nechutnalo vůbec špatně vzhledem k tomu, jak dlouho leželo v ledničce.

Poté, co přestala šumět sprcha, čekala jen chvíli a Rob se objevil v obývacím pokoji. Byl úplně nahý, na ramenou se mu ještě leskly kapičky vody. Překvapilo ji, že bez oblečení vypadá mnohem svalnatější, než si my-

slela. Když se pohyboval, svaly a šlachy mu pod kůží jen hrály.

Chtěla poznamenat, že ani on příliš nemrhá časem.

Jenže místo toho ze sebe vydala řadu nesrozumitelných slov a blábolivých zvuků.

Vyděšená sama sebou se pokusila znovu promluvit.

S týmž výsledkem.

Vedle zjevné zmatenosti pocítila první záchvěv strachu. V hloubi duše zarezonovalo něco, na co nechtěla ani pomyslet, něco, čemu se chtěla vyhnout.

Roba její neschopnost vyjádřit se podle všeho vůbec nepřekvapovala.

Zkusila to ještě jednou, ale zase marně.

Ten hajzl! Ten slizkej hajzl!

„Dals mi něco do vína,“ řekla, ačkoliv to tak vůbec neznělo.

Nevěnoval jí pozornost. Stejně jí nebylo rozumět. Sehnul se a zvedl svůj hnědý kožený kufřík. Zcela od věci ji napadlo, jestli ji snad nechce přemlouvát ke koupi nějakého nábytku. Ale prodává vůbec nábytek? V tomhle jí klidně mohl taky lhát.

Bože můj! Jsem jako hadrová panenka!

Pokusila se pohnout, ale vedlo to jen k tomu, že se svezla hlouběji do polštářů na sedačce.

Rob otevřel kufřík a vyndal kotouč šedé izolační pásky. Podržel jí ho před očima a usmál se na ni. „Hodí se na spoustu věcí,“ řekl.

Pokusila se poslat ho do hajzlu, ale vydala pouze chrčivý hrdelní zvuk.

Proklínám tě!

Když nemůže mluvit, třeba jí půjde křičet.

Jen co otevřela ústa, aby se o to pokusila, odtrhl kus izolační pásky a přelepil jí pootevřenou pusou.

„Napadlo tě to skoro včas,“ řekl. Pak pokrčil rameny. „I když moc slyšet by to nebylo. Buď hodná holka a možná tě to později nechám zkusit znovu.“

Bonnie se pokusila vstát. Rob ji chytil, jako by jí chtěl v jejím úsilí pomoci. Místo toho ji však zatlačil dolů, takže teď seděla na sedačce s roztaženými nohama. Pak ji vzal za zátylek a ohnul jí horní polovinu těla, kam až to šlo. Dokonce si jí sedl na záda a stlačoval dolů. Slyšela, jak odtrhává další kus pásky z kotouče, potom cítila, jak jí svazuje zápěstí a kotníky k sobě, aby zůstala v téhle ponížující, ohnuté poloze s roztaženými nohama a obnaženými zády.

Rob vstal, protáhl se a rozhlédl kolem. Kráčel od okna k oknu a ujišťoval se, že jsou všechny rolety stažené.

I přes malátnost a děs, které ji obestíraly, Bonnie napadlo, že Rob trpí obsesivně-kompulzivní poruchou. Když se sprchovala, určitě všechno zabezpečil, aby je odřízl od okolního světa. Říkala si, že si toho měla všimnout už dřív. Kdyby dokázala využít své amatérské znalosti psychologie, místo aby se v něm snažila vidět, co vidět chtěla, třeba si mohla všimnout něčeho zvláštního.

Ba ne. On byl tak zoufale *normální*. Tak hrozně se o to snažil. Teprve teď si uvědomila, jak pro něj muselo být obtížné předstírat to s takovou lehkostí, když uvnitř dřímaly tak zvrácené myšlenky.

Zvedl ji ze sedačky a opatrně položil na záda na podlahu, takže ležela uprostřed obývacího pokoje v podivně fixované poloze, která nebyla ani trochu příjemná. Drsná kobercová vlákna ji nepříjemně škrábala do zad.

Raději trochu pootočila hlavu, aby se nemusela dívat přímo před sebe, mezi ruce přivázané k bosým chodidlům. Znovu se sklonil ke kufříku.

Kouzelný klobouk...

Vykouzlil z něj čistou žlutou obálku, otevřel ji a vytáhl několik fotografií formátu A4.

Aby se nemusel tolik ohýbat, sedl si na bobek a fotografie jí ukázal.

Byly sugestivní. A barevné. Byly to snímky nahé ženy ležící na zádech a svázané tímtéž způsobem, jako Bonnie. Dlouhým řezem do tvaru U měla otevřený žaludek, rána se obloukovitě táhla přes celé břicho až ke stydké kosti. Některé vnitřnosti částečně vyhřezly a ležely na podlaze vedle ženy. Vlastně byly rozložené. Uprostřed orgánů trčelo něco, co vypadalo jako plastový model sochy Svobody.

Bonnie se ze všech sil snažila, aby se jí nezvedl žaludek, protože věděla, že by se díky pásce přes ústa udusila vlastními zvratky.

Vyložil před ni fotografie jednu vedle druhé, aby na ně dobře viděla. Sám si je však neprohližel. Sledoval jen ji...

„Chci, abys věděla, o co jde,“ konstatoval. „Jen ještě chvíli počkáme, než pomine účinek sedativ, a dáme se do práce. A mezitím...“

Sáhl do kufříku a vytáhl stočený kožený bič.

Trýznění započalo.

7

„Pracovala v obchodě Gowns 'n' Gifts na Broadwayi,“ řekl Renz. „Byla ideální zaměstnanec, nikdy se neopozdila ani o minutu. Ale dnes ráno do práce nedorazila, takže za ní někoho poslali. Tohle ten člověk objevil.“

„Tohle“ byla Bonnie Andersonová. Ležela nahá na zádech, nohy roztažené, břicho otevřené jediným dlouhým obloukovitým řezem. Okraje rány byly roztřepené, břišní stěna zčásti odklopená, takže odhalovala vnitřnosti. Koberec v obývacím pokoji byl prosáklý krví, v kaluži se rýsovaly otisky stop, i když velice nezřetelné.

Doktor Julius Nift, soudní ohledavač a dost nechutný chlap malé postavy, se obrátil na Quinna: „Kde je Pearl?“

„Má nějakou práci,“ odpověděl Quinn. „Připojí se k nám později. Vyřídím jí, že jste ji postrádal.“

Nift se ušklíbl. „Buďte tak laskav.“ Vyžíval se v jejím popichování a opravdu vypadal zklamaně, když zjistil, že tu Pearl není.

Venku parkoval půltucet hlídkových policejních vozů a technici z kriminálky se pohybovali po všech místnostech. V obývacím pokoji už byli hotoví.

„Proč jste mě zavolal?“ zeptal se Quinn Renze.

Renz měl dnes na sobě slavnostní policejní uniformu. Pravděpodobně kvůli nějakým oficiálním ceremoniím. Zpod čepice mu stékala na čelo stružka potu. Všiml si, že si ho Quinn prohlíží.

„Pohřeb,“ dodal na vysvětlenou. „Detektiv Norman Land.“

Landa zabili minulý týden, když pronásledoval lupiče v garmentském okrsku. „Jeden z těch poctivých,“ poznamenal Quinn.

Znovu se zadíval na mrtvou ženu. Byla mladá, mohlo jí být sotva třicet. Ústa měla přelepená obyčejnou izolační páskou, kdyby náhodou chtěla křičet.

Měla odstraněná oční víčka, takže to vypadalo, že se na Quinna upřeně dívá. Věděl, že na ten pohled nikdy nezapomene.

„Proč jste mě zavolal?“ zopakoval otázku.

„Protože je zřejmé, že máme co do činění se sériovým vrahem. Přišlo to v nevhodný čas. Příští měsíc podstoupím speciální prověrku a ve hře bude moje znovujmenování do funkce.“

Renz měl problémy s vysvětlováním aféry se zmizením nějakých peněz během drogové razie. Quinn se klonil k názoru, že je nevinný. Ne že by si o něm myslel, že je bůhvíjak zásadový; spíš se nejednalo o tak zajímavou částku, aby se do toho zapléтал. Nestoudně pragmatický

Renz si vždycky uměl spočítat, kdy mu stojí za to riskovat a naopak.

„Byla příčinou smrti ztráta krve?“ obrátil se k Niftovi.

Nift, stále ještě usazený na bobku s černou lékařskou brašnou po boku, nepatrně pokrčil rameny. „Možná. Spíš bych ale řekl, že smrt způsobil šok. Když jí odřezával víc-ka, ještě žila. Pravděpodobně i ve chvíli, kdy ji vyvrhoval.“

„Nějaké známky sexuálního styku?“

„Pochybuju, ale víc budu vědět, až si ji odvezu do márnice.“

„A co víte jistě už teď?“

„To není férová otázka.“

„Na to kašlu.“

„Rozřízli ji zubatým ostrím,“ řekl Nift. „Pilovité ostří a čepel s ostrou špičkou soudě podle prvotního vpichu. Taký to vypadá, že vrah měl něco na nohou, možná chirurgické návleky. Byl připravený na spoustu krve.“

„Vzhledem k dřívějším zkušenostem,“ dodal Renz a významně na Quinna pohlédl. Věděl, že Quinn se ještě neztotožnil s domněnkou, že jde o sériového vraha. V New Yorku k ničemu podobnému v poslední době nedošlo, ale způsob a rituální provedení zločinu naznačovalo, že skutečně nebude ojedinělý.

„K odříznutí víceček použil stejný nůž?“ zeptal se Quinn Nifta.

„Vypadá to tak. Žádná jemná práce. Ale vyvrhnul ji opravdu zručně.“

„Jako že by mohlo jít o doktora?“

„Ne. Jako že to nedělal poprvé.“

„Očistil se v koupelně?“ zeptal se Quinn.

Nift přikývl.

Quinn se vydal do nevelké haly a z ní pokračoval do malé koupelny. Viděl krvavé šmouhy, ale byl přesvědčený, že veškerá krev patří oběti. Vypadalo to, že vrah sice použil sprchu, ale pravděpodobně nebyl tak hloupý, aby se osprchoval kompletně. Zanechal by tak po sobě vlasy v odpadu. Tenhle vrah se choval opatrně.

Quinn se vrátil do obývacího pokoje.

„Co to je?“ zeptal se, když si všiml zakrvaveného předmětu čouhajícího oběti z otevřeného břicha.

Nift si jej všiml samozřejmě už dřív. Zručně jej uchopil do dlouhé pinzety a vyprostil z krvavé sedliny v ženíně břišní dutině.

„Socha Svobody,“ řekl a pobaveně se ušklíbl. „Máme co do činění s vrahem vlastencem.“

„Jde o levný umělohmotný suvenýr,“ poznamenal Renz. „Prodává se po celém městě. Je to jeho vizitka.“

Quinn Renzově poznámce rozuměl. Sérioví vrazi často nechávají na místě činu něco, co jejich jednotlivé zločiny spojuje. Ve svých zmrzačených myslích touží po pochybné anonymní slávě, která je však nakonec přivede do záhuby.

Teď už nebylo třeba Quinna přesvědčovat. Šlo o rituální, nutkavý čin. A jistý druh sdružené duševní choroby. Se vši pravděpodobností mají před sebou dílo sériového vraha.

„Obvyklý postup?“ zeptal se.

Renz přikývl. Quinnova detektivní kancelář často pracovala na zakázku newyorského policejního sboru za již

mnohokrát ověřených podmínek. Fungovalo to, protože Renz se potřeboval před veřejností naparovat, jaký je ka-brňák, a protože Quinn měl oprávněnou pověst špičkového detektiva, jenž se umí vžít do myšlení sériových vrahů a umí je také dopadnout.

„Seznamte mě s výsledky pitvy,“ požádal Quinn Nifta, jenž mezitím vstal, aby udělal místo záchranářům, kteří budou mít za úkol nasoukat mrtvolu do pytle. „A pošlete mi fotky.“

„Spolehněte se,“ odpověděl Nift.

Na scéně se objevila Pearl a Nift jako by se celý roz-zářil. Stál ve své typicky strnulé póze muže malé postavy, s vypjatou hrudí a zapnutým, dobře padnoucím sakem. Pearl mu kdysi řekla, že trpí napoleonským komplexem. Přesněji řečeno vztekla to tomu malému zmetkovi vmetla do tváře, když ji urazil. Nift se však přirovnáním k Napoleonovi cítil polichocený, což mělo za následek, že se Pearl vůbec neulevilo, ba naopak.

Na její obranu lze říct, že Nift si opravdu zasouval otevřenou dlaň pod klop saka a mimoděk tak napodoboval Napoleonovu ikonickou portrétní pózu.

Všiml si, že ho Quinn pozoruje a rychle ruku vytáhl.

Quinn se naposledy rozhlédl a zamířil ke dveřím. Renz obešel krvavou kaluž a připojil se k němu. Pearl se mlčky vydala za nimi. Věděla, že Quinn jí všechno poví později.

Na místě činu viděla všechno, co potřebovala, a vůbec netoužila vidět víc.

V domovní chodbě minuli uniformovaného policistu a kráčeli k výtahu.

„Už jste snídali?“ zeptal se Renz. „Mám nějaké papíry, které bych od vás potřeboval podepsat, Quinne. A taky se z nich dozvíte víc informací o oběti.“

Quinn se podíval na Pearl, ta přikývla.

„Můžeme se někde zastavit na koblihu,“ řekl.

„Tak takhle si udržujete postavu?“ otázal se baculatý Renz.

„Koblihy bystří mozek.“

„Tohle jídlo bude na účet města.“

„V tom případě nezůstaneme u koblih.“

Ranní špička už odezněla, takže restaurace nebyla přeplněná. Ve vzduchu však stále visel odér smažených jídel a mísil se s vůní čerstvě uvařené kávy. Vzduch by se dal doslova krájet a hladového by nasýtil.

Seděli v boxu podniku jménem White Star na Amsterdam Avenue. To, co před chvílí viděli v bytě Bonnie Andersonové, vytěsnili, aby neztratili chuť k jídlu. Schopnost oddělovat jednotlivé případy od normálního života byla v jejich práci nezbytností.

Quinn si objednal topinku s vajíčkem, Renz si dal míchaná vajíčka a párek. Pearl jen bagel. Všichni pili kávu. Obvyklá policejní snídaneň.

Ještě než jim přinesli jídlo, domluvili Renz s Quinnem všechny obchodní záležitosti. Když dojedli a objednali si další kávu, zazvonil Renzovi v kapse telefon.

Sáhl po něm, vstal a odkráčel, dlužno říct, že na tak

tlustého chlapa docela hbitě. Poodešel z doslechu. Quinn s Pearl se na sebe podívali, ale ani jeden nic nezaslechl.

Renz se vrátil do boxu a usedl před čerstvou kávou, kterou mu číšník přinesl během telefonování.

„Nift,“ oznámil.

„To sebou hodil,“ poznamenal Quinn.

„Řekl jsem mu, ať se na ni okamžitě vrhne a ihned mi ohlásí předběžné závěry. Zároveň jsem se dozvěděl, na co dosud přišli technici.“

„A co tedy Nift zjistil?“ zeptala se Pearl. „Potvrdil, že oběť je po smrti.“

Renz si osušil rty bílým papírovým ubrouskem a usmál se na ni. Pak pohlédl na Quinna. „Pořád je tak milá,“ utrousil.

„Už z toho nevyroste,“ řekl Quinn.

Renz si dělal během telefonování poznámky na přeloženou obálku. Přelétl ji očima, pak se opřel a ztišil hlas, až měli co dělat, aby ho slyšeli.

„Celé jméno oběti zní Bonnie Maria Andersonová. Dvacet devět let. Původem z Chicaga, v New Yorku žila dva roky. Poslední rok a půl pracovala jako prodavačka v obchodě se svatebními šaty Gowns 'n' Gifts. Na západním konci Jednaosmdesáté. Myslím, že Pearl by si to ráda obhlédla. Žena, která objevila tělo, je zároveň majitelkou obchodu.“

Pearl uvažovala, jestli v jeho poznámce nezaslechl sexistickou narážku. Nakonec se rozhodla přejít to mlčením.

To ale Quinn nevěděl. „Zajdeme tam oba,“ přispěchal s ujištěním. „Co vám Nift ještě řekl?“

„Veškerá krev na koberci patřila oběti. Krev rozmazaná po koupelně, když se ten úchyl po vraždě myl, byla taky její.“

„Neměla zrovna moc šancí pustit se s ním do křížku,“ řekla Pearl. „Ten šmejd si pravděpodobně neodnesl ani škrábanec.“

„Pravda. Taky se pod jejími nehty nenašlo nic užitečného.“ Renz sklonil hlavu, aby nahlédl do poznámek. V důsledku toho se mu vole převalilo přes límeček košile. „Otisky stop na místě činu naznačují, že vrah měl na nohách chirurgické návleky nebo nějaké velké ponožky. Zdá se, že by mohl mít boty zhruba o velikosti čtyřicet čtyři. Technici v laboratoři na tom teprve začínají pracovat. Když zjistí cokoliv důležitého, dám vám vědět.“

„Ta víčka...,“ připomněla mu Pearl.

„Aha. Vypadá to, že je uřízl a odhodil,“ řekl Renz. „Vá- lela se v krvi a nikdo si jich zpočátku nevšiml.“

„Proč si myslíte, že jí je uřízl?“ zeptala se Pearl.

„Chtěl, aby se na něj dívala,“ řekl Quinn. „Chtěl, aby se ve chvílích, kdy bude umírat, dívali jeden na druhého. Aby to byl jejich společný zážitek.“

Renz se ušklíbl. „Ten chlap se v psychopatech vyzná,“ poznamenal na Quinnovu adresu.

„Našli by se i v řadách newyorské policie,“ odtušil Quinn a napil se kávy. „Zajistili její počítač, tablet nebo telefon?“

„Žádný počítač nenašli, ačkoliv kousek od stolu stála tiskárna.“

„Takže pravděpodobně vzal počítač kvůli vlastní bez-

pečnosti, protože tam o něm mohla být nějaká zmínka, nebo ho sebral jen pro jistotu.“

„Nebo ho prostě ukradl,“ dodala Pearl.

„To je taky možný,“ připustil Renz. „Myslím si ale, že se shodneme na tom, že to, co se stalo Bonnie Andersonové, není nepovedené loupežné přepadení.“

Quinn i Pearl s ním souhlasili. Vrah přišel připravený.

„Případ pro oprátku,“ řekl Renz.

„Nejdřív ho ale musíme chytit,“ poznamenala Pearl.

„Dobře, že vás neopouští smysl pro humor ani po tom, co jsme viděli dneska ráno,“ opáčil Renz. „Na ženskou máte silný žaludek.“

„Tohle slyším pořád,“ řekla Pearl.

Quinn zachytil v jejím hlase nepatrnou stopu podráždění. Chtěl předejít nedorozumění s Renzem.

„Mluvíme-li o žaludku, co před smrtí Bonnie Andersonové naposledy jedla?“ zeptal se.

„Rybu,“ řekla Pearl.

Oba muži se na ni podívali.

„Byla jsem na místě činu,“ připomněla jim Pearl.

„Pravda,“ řekl Renz. „Tresku, mám-li být konkrétní, a něčím politou. Taky těstoviny s bílou omáčkou. Podle všeho si je dala místo salátu. Dále bílé víno. A našly se stopy po prášku na spaní. Nift říkal, že spolu s vínem ho bylo dost na to, aby ji dostal do limbu. Ale jen na chvíli.“

„Akorát na to, aby ji svázal a přelepil jí ústa,“ řekla Pearl.

„A aby ji zvládl, ale přitom vnímala, co s ní provádí,“ dodal Quinn. „Nechtěl o ni přijít.“

„Jak ohleduplné.“

„Ta víčka do toho zapadají,“ poznamenala Pearl.

Opět se objevil číšník a dolil jim čerstvou kávu. Mlčeli, dokud se zase nevzdálil.

„Takže si dala italské jídlo,“ řekl Quinn.

„Pravděpodobně. Pozřela ho kolem půl desáté.“

„Dost pozdní večeře,“ podotkl Quinn.

„Třeba byli v divadle nebo kině,“ řekla Pearl. „Pokud ano, vstupenky nebo kontrolní útržky se určitě nenajdou. Tenhle vrah je dost chytrý na to, aby je sebral.“

„Muselo by to být krátké představení.“

„Jsou taková.“

„Třeba něco najdeme na výpisu z platební karty,“ řekl Renz.

„Spíš bychom to našli na kartě vraha, ale ještě pravděpodobnější bude, že platil hotově – pokud tedy na nějakém představení vůbec byli.“

„Co ta socha Svobody?“ zeptala se Pearl. „Plastová soška v rozkuchaném břiše.“

„Stojí přibližně sedm dolarů. Můžete ji koupit po celém New Yorku, všude, kde z lidí ždímají prachy za levné cetky.“

Pearl zavrtěla hlavou. „Ptala jsem se spíš, proč nechal takovýhle suvenýr uprostřed smrtelné rány.“

„Je to jeho podpis,“ řekl Quinn. „Nebo jeden z více takových podpisů. Někteří chytráci někdy mění své značky, které prostě *musejí* zanechat na místě činu, aby nás zmátli. Pravděpodobně to má nějaký význam jen pro něj. Totéž lze říct o očních víčkách.“

„Jak na základě jeho podpisu zjistíme, kde vězí jeho problém?“

„Zjistíme to.“

Všichni věděli, jakým způsobem. K dešifrování skutečné motivace budou potřeba další oběti.

Renz dopil kávu a opřel se. Panděrem přitom strčil do stolku a o několik centimetrů jej posunul směrem ke Quinnovi a Pearl.

„Máte nějakou představu, proč té ženě otevřel zrovna břicho?“ zeptala se Pearl při pohledu na Renzův mohutný pupek.

„To je právě ta věc, za kterou vás platíme,“ odpověděl Renz a ošíval se, protože věděl, co Pearl k téhle otázce přivedlo. Možná tím ale nic nemyslela a byl to jen výplod jeho fantazie. U Pearl člověk nikdy neví; umí vyhmátnout lidské slabiny velmi obratnými způsoby.

Vstal a zapnul si sako, tmavá uniforma zahalila bílou košili. Sako mu však bylo malé. Pearl doufala, že se mu neutrhne knoflík a nevystřelí jí oko.

„Zůstaneme v kontaktu,“ obrátil se na Quinna. „Čeká mě spousta práce. Stejně jako vás. Až půjdu kolem, stavím se a přinesu pár koblih.“

„To bych nedělala,“ řekla Pearl.

„Je to tradice,“ opáčil Renz, nafoukl se jako holub a majestátně odkrácel. „Tradice...!“ slyšeli, jak hlaholí cestou ke dveřím.

„Jeho pojetí *Šumaře na střeše*,“ řekl Quinn.

Pearl se ušklíbla. „Jen aby náš šumař tou střechou nepropadl.“

„Przníš slavný muzikál,“ pokáral ji Quinn.

„Žiješ v zajetí tradic,“ opáčila Pearl.

Quinn věděl, že přesně o tom muzikál je – o tradicích a o tom, co všechno mohou napáchat. Na tohle téma ale s Pearl nechtěl zapřádat hovor.

9

Byli v obchodě Gowns 'n' Gifts, malém podniku na západním konci Jednaosmdesáté ulice. Kam oko dohlédlo, všude bylo bílo. Skoro všechno vypadalo roztomile. Sal snesl roztomilé věci jen do určité míry.

Záležitost s Plunketovými teď ležela u ledu. Manželka Boba Plunketa Joan přiznala aférku s Fosterem Oaksem, zatímco Bob svůj poměr s Laurou Loodnerovou nikoliv. Plunketovi se chystali vyhledat manželskou poradnu.

Bob chtěl z pochopitelných důvodů spolupráci s Quinnovou detektivní kanceláří ukončit. Zároveň stál o fotografie své ženy a Fosteru Oakse u motelového pokoje. Zmínil se, že je umístí na internet. Harold se nechal slyšet, že na tohle manželství moc nesází. Sal řekl, že je mu to jedno.

Každopádně už na Plunketově případu nepracovali, ale naplno se věnovali vraždě Bonnie Andersonové.

Harold Mishkin se rozhlédl po obchodě, nasál vzduch

a usmál se. „Vsadím se, že to není jen jeden voňavý stro-meček.“

Sal zavrčel. Jemu to v obchodě páchlo jako v levném motelu těsně po souloži.

„Stojíte na vlečce,“ upozornila Harolda Melanie Tudorová.

Harold, hubený, lehce nahrbený muž s prošedivělými vlasy a zcela šedivým mohutným knírem, se vylekaně rozhlédl v předtuše houkání blížící se lokomotivy.

„Myslí vlečku od svatebních šatů,“ upřesnil Haroldův parťák Sal Vitali skřípavým hlasem. Byl to také on, kdo mávl Melanii Tudorové před očima průkazkou a představil je. Melanie Tudorová byla menší žena se zrzavými vlasy propletenými do složitého účesu.

„Předpokládám, že jste tu kvůli chudince Bonnie,“ řekla.

„Ano, madam,“ zaskřípěl Sal.

Muž s igelitovým pytlek z čistírny přes rameno se zastavil, položil ruku na kliku dveří do obchodu a po krátkém zaváhání pokračoval v chůzi.

„Trochu ztratil kuráž,“ řekla Melanie, „ale vrátí se.“

„Co všechno neudělá s člověkem obyčejná svatba,“ pronesl Harold.

Melanie si ho změřila přísným pohledem.

„Jestli se nemýlíme, to vy jste objevila tělo,“ řekl Sal.

Melanie sklonila hlavu. „Ano, ano. To bylo děsné.“ V pravém oku se jí zaleskla slza, ale možná se uměla rozplakat na požádání, když vlastnila a provozovala obchod se svatebním šatstvem.

„Hodně lidí sem vrací věci?“ zeptal se Harold.

Sal dělal, že jeho parťák nic neřekl. „Mohla byste to ráno popsat, slečno Tudorová?“

„Raději paní,“ opravila ho.

Sal se usmál. „Dobrá.“

„Jen z obchodních důvodů, detektive. Jinak si vystačím docela dobře sama.“

„Byla jste někdy vdaná?“

„Proč se ptáte?“

„Vyzvídám.“

„Jednou. Krátce.“ Sal se ohlédl, aby se ujistil, že si Harold dělá poznámky.

„Co vás přimělo k tomu, že jste se vypravila do bytu oběti?“

„Bonnie už měla být hodinu a půl v práci a nebrala mi telefon. Takhle se nikdy nechovala. A potřebovala jsem, aby tu byla i odpoledne, abych se mohla jít podívat na přehlídku nejnovějšího módního stylu v oblékání družiček.“

„Ty taky prodáváte?“ zamumlal Harold. „Myslím šaty pro družičky.“

„Ano, jistě.“ Melanie ukázala na věšák v rohu.

„Jsou trochu jednotvárné,“ řekl Harold.

Melanie Tudorová se usmála. „A taky moc dobře nesedí.“

„Takže jste se vydala do bytu Bonnie Andersonové osobně,“ snažil se Sal vrátit ji k tématu a vroucně si přál, aby Harold držel klapáčku a dělal si poznámky.

„Ano. Na domovní zvonek samozřejmě nikdo neodpovídal, tak jsem zazvonila na správce a vysvětlila mu, že je mimořádně důležité, abych s Bonnie mluvila. Když jsme

vyšli nahoru, správce zaklepal na dveře, ale ani teď se nikdo neozval, zevnitř nebylo nic slyšet.“

„V tu chvíli jste zavolali policii?“ zeptal se Harold. Jeho role, kterou se Salem za dlouhé roky vypilovali, spočívala v neustálém udržování rozhovoru a jakémusi popichování vyslýchaného. Sala nikdy nenapadlo, že právě takhle si mohl Harold vypěstovat manýry, které ho tak vytáčely.

Melanie směřovala své odpovědi výhradně k Salovi. „V tu chvíli jsme policii ještě nevolali. Řekla jsem správci, že Bonnie je diabetička a možná potřebuje okamžitou pomoc a že v ledničce má pomerančový džus, kdyby potřebovala rychle vzkřísit.“

„V tomhle ohledu jste tedy lhala?“ zeptal se Harold.

„Samozřejmě. Bonnie byla naprosto zdravá. Ale správce neměl na vybranou, musel použít univerzální klíč.“ Melanie ustoupila o několik krůčků a schovala se mezi průhledné bílé závoje. „Mohl na tom záviset lidský život.“

„Sňatek a lži,“ mumlal Harold, „k sobě pasují jako kůň a...“

„Harolde!“ přerušil ho Sal.

Melanie Tudorová na něj opovržlivě zahlížela ze svého hnízda mezi bílými závoji. Zdálo se, že se soustředí na to, jak ho urazit, což člověk obvykle nedělá, když lže o sto šest, aby si zachránil život. Anebo aby ochránil někoho jiného. Melanie a správce klesli na jejich seznamu podezřelých mnohem níž.

„Když jste vstoupila do bytu paní Andersonové,“ zeptal se Sal, „čeho jste si všimla jako prvního?“

„Zápachu,“ odpověděla Melanie okamžitě. „Byl hrozně divný. Jako vyleštěná měď. Téměř jsem ji cítila na jazyku.“

Sal věděl, že popisuje pach velkého množství krve. Dokáže v člověku ulpět pěkně dlouho, což možná vysvětluje tu spoustu voňavých stromečků v obchodě. Tahle vůně byla rozhodně příjemnější, než ta, kterou by mohly vykouzlit Melaniiny vzpomínky.

„A první věc, kterou jste viděla...?“

„Bonnie. To, co z ní zbylo. Ležela nahá na zádech s očima... bez víček. Vypadala, jako by byla stažená z kůže. A její žaludek...“

Melanie zamrkala a omdlela. Sesunula se spolu s hromadou svatebních šatů. Sal s Haroldem okamžitě přiskočili ve snaze ji zachytit, ačkoliv její pád změkčila kupa běloskvoucí látky.

Nabyla rychle vědomí, ale byla malátná, takže ji odvedli a usadili na židli. Byla to sesle pro čekající muže – dostatečně nepohodlná, aby brzy ztratili trpělivost a sáhli bez okolků do peněženky, jen aby byli co nejrychleji pryč.

„Moc mě to mrzí,“ řekla Melanie a napila se ze sklenice vody, kterou Harold natočil v umyvadle na malé toaletě, hned vedle zkušebních kabin.

Třesoucíma se rukama si přikládala okraj sklenice ke rtům. Také Haroldovi se chvěly ruce. Oba vypadali jako párek šťvané zvěře.

Melanie k němu zvedla oči. „Jste ženatý?“

„Už ne,“ odpověděl Harold. „Nikdo mě nemůže vystát.“

„Nikdo,“ zopakoval Sal.

Čekali, dokud Melanie zase nedostala barvu.

„Už se v tom, co jste viděla, nebudeme štourat,“ řekl Sal. „Měla Bonnie nějaké plány ohledně svatby?“

„Ach, spousty. Všechno měla vymyšlené, kromě ženicha.“

„Stýkala se s hodně muži?“

„Ano. Kvůli beznadějnému hledání toho pravého. Využívala i T4Two.net, decentní internetovou seznamku.“

„Zmínila se o nějakém muži, s nímž se seznámila touto cestou?“

„Ne. V tomhle ohledu si své soukromí hlídala. Jen se mi svěřila, že skoro všichni chlapi, se kterými se tímhle způsobem seznámila, jsou nekňubové, jinak nic o svých zážitcích nevykládala. I když bych asi měla říct...“

„Co?“

„Že i Bonnie byla zvláštní. O některých mužích, s nimiž se pomocí T4Two.net seznámila, by jiné ženy řekly, že jsou docela fajn.“

Sal uvažoval, jestli Melanie některé z odmítnutých nápadníků nezdělala.

„Znáte některé z Bonniiných přátel nebo milenců?“

„V podstatě ne. Naše vztahy byly pracovní. Ze zkušenosti vím, že není rozumné příliš se se zaměstnanci přátelit. Nejlepšími přítelkyněmi jsme byly jen mezi těmito zdmi. Pro obchod bylo důležité, aby z nás vyzařovala dobrá nálada a optimismus.“

„Jedna velká šťastná rodina,“ poznamenal Harold.

„Něco jako sicilská mafie,“ dodal Sal.

„S jedinou vůdčí osobností,“ řekla Melanie, aniž by ji Salovo přirovnání urazilo. Sal uvažoval, jestli taková

žena může učinit někoho šťastným a být dobrou manželkou.

„Existuje nějaký muž, o němž byste mohla říct, že hrál v životě paní Andersonové důležitou roli?“ zeptal se Sal. „Někdo, o němž se zmínila vícekrát, než jednou?“

„Vlastně ne. Jako by je sbírala, prozkoumala a vrátila. Pokud vím, neměla nikoho opravdu srdci blízkého – ani muže ani ženu.“

„Zdá se, že vedla osamělý život, a přitom pracovala v obchodě se satebními šaty,“ řekl Harold.

„Máte pravdu,“ připustila Melanie. „Nicméně nemám tušení, co dělala, když nebyla v obchodě. Kdybych měla, třeba bych vám dokázala pomoci.“ Začala urovnávat nějaký diadém posázený drahokamy, aby naznačila, že má práci a čas na jejich rozmluvu vypršel.

„Pěkná korunka,“ řekl Harold.

Sal sáhl do peněženky, vytáhl vizitku a podal ji Melanii. „Pro případ, že byste si ještě na něco vzpomněla...“

Melanie se podívala na Harolda. „Jsem si jistá, že si ještě na něco vzpomenu, jen co za vámi zapadnou dveře.“

10

Quinn zaparkoval svého letitého černého lincolna přímo před požárním hydrantem a za okýnko na palubní desku položil znak newyorské policie. Zaparkovat zadarmo na Manhattanu, to se jen tak někomu nepoštěstí.

Na sedadle spolujezdce seděl Fedderman. „Znáš tu fotku, jak hasiči natáhli hadici skrz auto se staženými okýnky, protože parkovalo před požárním hydrantem?“ zeptal se Quinna.

„Skrz auto?“

„Jo, jedním okýnkem dovnitř, druhým ven.“

„Není to nelegální?“

„Asi bys to moc neřešil, kdyby ti hořel dům.“

„Oba přestupky se vzájemně anulují,“ usoudil Quinn.

„A je po problému.“

Fedderman mu sice rozuměl, ale přesto byl rád, že starý lincoln patří Quinnovi a že ho i řídí.

Vystoupili z vozu a hydrant nehydrant, ocitli se v ne-

milosrdném slunečním žáru. Přímo na protější straně ulice se nacházel dům, v němž bydlela a byla zavražděna Bonnie Andersonová.

Byl vystavěný z červených lícových cihel a přízemní okna měl osazena klenutým mřížovím, což vylučovalo, aby před nimi čnely klimatizační jednotky nebo tudy pronikli zloději. Nad vstupními dveřmi trčel kovový rám na markýzu, ale samotná markýza chyběla.

„Prověř obchody v okolí, já promluvíím s Bonniinými sousedy. Kdyby něco, máme mobily.“

Fedderman s předstíranou úslužností zasalutoval a odkráčel. Quinn ho chvíli sledoval. Fedderman byl vysoký habán, samá ruka, samá noha, s vystouplým břichem. Chodil v obleku, který mu zrovna dvakrát nepadl. Způsob, jakým držel pero nebo tužku, míval za následek, že se mu rozepínal pravý manžetový knoflíček. Nejinak tomu bylo i dnes, a proto mu zpod rukávu saka vyčuhoval bílý kus košile. Jak šel, plandal mu kolem ruky jako signalizační vlaječka.

Quinn od toho hastroše odtrhl oči a přešel na druhou stranu ulice, k domu Bonnie Andersonové.

V domě nebyl vrátný, takže zamířil rovnou do malé, dlaždicemi obložené haly a četl si jména na dopisních schránkách. Jmenovka B. ANDERSONOVÁ byla stále na svém místě. Škvírou nad mosaznými dvířky vyčuhovala bílá obálka, znamenalo to tedy, že i pošta jí ještě chodí. Quinn si v duchu říkal, že musí Renze požádat o duplikát klíčku od schránky, když v tom si všiml, že z dobré poloviny zašlých mosazných dvířek trčí klíče. Buď je tam lidé

nechávali, aby je nemuseli nosit s sebou, nebo se mechanismus zasekl a nikdo se nenamáhal s opravou.

Zkusil pootočit klíčkem v Bonniině schránce. Pohnul se jen do poloviny. Quinn se s ním snažil otáčet na obě strany. Západka ale vzdorovala. Pokusil se klíček vytáhnout a vyzkoušet jiný, ale ani to se mu nepodařilo.

„Můžu vám pomoci?“ ozval se za Quinnem podezřívavý hlas.

Quinn se otočil a spatřil podsaditého blondáťeho muže v zelené pracovní kombinéze, která mu byla o dvě čísla větší, ačkoliv měřil dost přes sto osmdesát. „Vy jste správce?“

Muž přikývl.

Quinn mu ukázal průkazku.

„Jo, teď už vás poznávám. Tu a tam vás vídám v televizi nebo v novinách. Ve skutečnosti jste větší než na fotkách.“

„Bezpochyby,“ řekl Quinn.

„Jsem Fred Daily. Asi se mnou chcete mluvit o paní Andersonové.“

„Za chvíli se za vámi zastavím, jestli budete někde kolem.“

„To budu. Bydlím a úřaduju hned pod schody. Jen na mě zazvoňte, a když nebudu doma, ohlásím se na iPhonu. Mám speciální aplikaci.“

„Právě se snažím dostat do schránky oběti,“ řekl Quinn. „Nemáte univerzální klíček?“

„To tedy nemám, ale je to fuk. Stejně jich funguje jenom pár. Vlastník budovy s odbornou opravou moc nespěchá, ale nikdo si nestěžuje, protože všichni znají nějaký ten trik,

jak svoji schránku otevřít.“ Popošel k sestavě schránek. „U paní Andersonových to taky funguje.“ Jednou rukou se opřel o rám schránky, druhou do ní jednou, dvakrát bouchnul a mosazná dvířka vyskočila.

Quinn se usmál. „To si musím pamatovat.“

„Jde o správnou techniku.“

„Budu si to cvičit,“ řekl Quinn a vybral dopisy ze schránky. „Máte nějaký trik na zavírání?“

„Ne-e.“ Daily natáhl ruku a jemně dvířka zaklapl. Bez problémů zaskočila. „Jednou se mrknu, jak přesně to funguje, a dám si to patentovat,“ poznamenal.

„Udělejte to přes internet. Ušetříte čas,“ řekl Quinn.

„To vážně jde?“

„Na internetu jde všechno.“

„To je fakt.“

Quinn se vydal k výtahu.

„Nefunguje,“ oznámil mu Fred Daily.

„A včera ráno fungoval?“

„No jasně. Rozsypal se teprve asi před hodinou.“

„Musel vědět, že přijdu,“ poznamenal Quinn.

„Jo, některý lidi to tak maj.“

„Některý výtahy,“ opravil ho Quinn.

Vzal si od Dailyho klíč od bytu Bonnie Andersonové a vydal se nahoru po schodech. Rozbolela ho pravá noha, do které ho jednou, ještě jako policistu, postřelili. Projektil mu pronikl do stehna a zarazil se o kost, odkud mu jej museli operativně vyjmout. Čas od času, když to vypadalo na déšť, ho noha pobolívala. Pochyboval ale, že dnes je to zrovna tenhle případ.

V bytě bylo ticho a dusno. Ve vzduchu se pořád vznášela smrt. Quinn přešel místnost a zapnul klimatizaci pod oknem na nejvyšší výkon. Přístroj zahučel, kompresor naskočil a vibrace rozechvěly větrací mřížky. Do místnosti se začal drát studený vzduch, ale bude trvat ještě dlouho, než přemůže únavné horko.

Quinn obešel krvavou kaluž na koberci a zamířil do ložnice. Technici z kriminálky prohledali všechny zásuvky a šatník, nicméně někdy se stane, že přehlédnou něco do očí bijícího, protože se pídí po každém vlasu a drobném vláčénku. Quinn ještě jednou všechno prohledal.

V zásuvce šatníku byly kalhotky, nylonové punčochy, složená noční košile. V další pak zaklubíčkové různobarevné ponožky, tenké teplákové kalhoty, svetry a trička. Ve spodní zásuvce objevil složené levisky, lepší halenky, legíny černé a tělové barvy a drobné předměty, jako například baterku, kuličkové pero, sluneční brýle a lampičku na čtení, která vypadala zcela nepoužitě. Černý zimní svetr měl ještě visačku z obchodu Filene's Basement.

Na šatníku ležel hřeben, kartáč a lak na vlasy. Vedle stálo červené umělohmotné prasátko s vhazovací škvírkou na drobné mince – zhruba do poloviny plné. A zarámovaná fotografie starších lidí před skromným rodinným domkem a předzahrádkou s nepokosenou trávou. Bonniini rodiče v Chicagu. Pearl jim telefonovala, byl to smutný rozhovor. Zjistila, že o dceřině životě v New Yorku vlastně nic nevědí. Nic, co by se vztahovalo k vyšetřování. Také bývalý přítel v Chicagu, nyní už manžel jiné ženy a otec

dítěte, byl zaskočen, a když se dozvěděl o Bonniině smrti, vyjádřil velký zármutek.

V zásuvce nočního stolku Quinn objevil staré paperbackové vydání románu Sary Paretskyové, pár vybitých baterií, kroužkový bloček a špaček obyčejné tužky.

Nahlédl do notýsku, ale nic v něm nebylo. Ve spirálce ani nevězely útržky papíru, z čehož Quinn usuzoval, že z něj nikdo nic nevytrhl. Bonnie ho měla u postele pro případ, že by si chtěla v noci něco poznamenat, ale nikdy do něj nic nenapsala.

Vzadu v šuplíku bylo ještě něco – myš od počítače s kabelem zakončeným USB konektorem.

Quinn se vrátil do obývacího pokoje, ke stolu, kde nenašel nic důležitého. Trochu se sklonil, aby pohlédl na desku v jiném úhlu, a zjistil, že povrch má v obdélníku odpovídajícím rozměru notebooku trochu jinou barvu.

Bylo tedy zřejmé, že Bonnie měla počítač. Místo myši s kabelem si podle všeho pořídila bezdrátovou a tu starou odložila do zásuvky nočního stolku. Vrah tedy s největší pravděpodobností notebook odnesl. Nebylo to nic překvapivého, ale vyplývalo z toho, že v počítači mohlo být něco, co by poukazovalo na vrahovu totožnost, něco, co by ho mohlo usvědčit. Neodnášel by si tak snadno identifikovatelnou věc, jako je počítač, a neriskoval, že ho kvůli tomu budou spojovat s vraždou, kdyby neměl dobrý důvod.

Dosavadní poznatky naznačovaly, že Bonnie Andersonovou nezavraždil někdo cizí. Ačkoliv leckdy se spouštěcím mechanismem k útoku psychotického sériového vraha stane třeba jen účes, úsměv, pouhé pohození hlavou.

Tohle všechno většina žen ví, ale nemůže tomu vzdorovat, pokud nechce prožít život v klášteře. A i tam je ta hrozivá skutečnost pronásleduje.

Smrt je stejně nahodilá jako život.

11

„Četla jsem o tom v novinách,“ řekla dobře vyvinutá hispánská barmanka Feddermanovi. Dívala se na posmrtnou fotografii již náležitě upravené Bonnie Andersonové se směsicí fascinace a hrůzy. Někdo, kdo měl dost rozumu, upravil Bonnie oči, aby vypadaly, že mají zavřená víčka. Dokonce nasimuloval i řasy. Přesto nebylo pochyb, že žena nespí.

Fedderman se ocitl v zšeřelém a příjemně klimatizovaném podniku Lap Dog Lounge na západním konci Sedmdesáté. Vzhledem k horkému dni, který na Manhattanu panoval, to nebylo tak špatné místo. Na dřevem obložených stěnách viselo množství zarámovaných fotografií všemožných hrdě pózujících vítězů Westminsterské přehlídky psů. Neexistovalo snad jediné psí plemeno, které by nebylo na fotografiích zastoupené. Na některé snímky se majitelům psů dokonce podařilo umístit rozmazané otisky tlapek svých svěřenců. Autogramy, dovtípil se Fedderman.

Podél stěny s fotografiemi se táhly dvě řady dřevěných stolů a židlí. Naproti nim, čelem ke stěně psí slávy, byl dlouhý mahagonový bar. Fedderman se hrbil na jedné z barových stoliček.

Na většinu konzumentů alkoholu bylo ještě brzy, což Feddermanovi vyhovovalo. Chtěl s obsluhou mluvit v klidu a to se mu poštěstilo. Byl tu jen on a okouzující barmanka, ačkoliv nevypadala jako ten typ člověka, který z toho umí těžit.

Zašel do baru Lap Dog jenom proto, že v kabelce Bonnie Andersonové našli pivní podtácek. Bylo to malé plastové kolečko s obrázkem drobného psa s dlouhými chlupy a vyplazeným jazykem. Byl skutečně rozkošný. Fedderman úplně chápal, proč Bonnie podtácek ukradla.

Barmanka, jež se jmenovala Rose, zvedla oči od posmrtné fotografie a mdle se na něj usmála.

„Jste policajt?“

„Jo,“ připustil Fedderman a uvažoval, že prakticky vzato mluví pravdu, když Quinnova detektivní kancelář pracuje na zakázku newyorské policie.

„Přišel jste se mě na něco zeptat?“

„Jistě.“

„A chystáte se nasadit mi pouta?“

No páni! „Chtěla byste?“

„Budu o tom uvažovat.“ Naklonila se nad barový pult, takže se jí rozevřela blůza a odhalila úžasný žlábek ve výstřihu. Fedderman se neubráníl představě, že je s ní o samotě.

„Pusťte se do toho,“ vybídla ho Rose.

„Zřejmě tu mrtvou ženu znáte.“

„Jo. Je to Bonnie, jak o ní psali v novinách. Někteří lidi jí tu říkali Bon Bon, protože byla doslova k nakousnutí.“

„Byla atraktivní? Viděl jsem ji totiž až... potom.“

„Nejsem si až tak jistá, jestli byla krásná. Ale byla přitažlivá a uměla to dobře prodat. Chodila sem skoro pravidelně...“

„Jak často asi?“

„Tak dvakrát týdně, pokaždé jiný večer. Tu a tam se snažila sbalit nějakýho správnýho chlapa, ale najít skutečný poklad se zlatou kreditkou je dneska rarita. Možná proto, že je krize. Ať tak nebo tak, vypadalo to bledě, až na ten poslední objev.“

Ha!

„Kdo byl její poslední objev?“ zeptal se Fedderman a snažil se tvářit neutrálně.

„Nevím. Neznala jsem Bonnie zas tak dobře, abych řekla pravdu. Povídaly jsme si, jen když jsem neměla co na práci.“

Povídaly si spolu. Rose, ani netušíš, jaká jsi studnice informací.

„A co jste spolu probíraly?“ zeptal se Fedderman jako by bez zájmu.

Rose pokrčila jedním ramenem. Výstřih se jí zavlnil.

Fedderman polkl. *Bože na nebi.*

„Nevím,“ řekla Rose. „Holčičí věci. Nic víc. A že se tady z toho může stát ovocný bar, co prodává vegetariánský zeleninový šťávy.“

„Vegetariánský zeleninový šťávy? Děláte si legraci?“

„Ne-e. Nápad newyorskýho starosty. Podle něj by měl být takový ovocný bar každých deset bloků, aby k němu mohl každý pohodlně dojít. Má v úmyslu udělat něco pro zdraví občanů. Je to teď ve fázi pilotního projektu. Tenhle bar dostal dost na frak už těmi psy. Myslím, že horší už to být nemůže.“

„No a kdo byl ten chlap, o němž si Bonnie myslela, že je ten pravý?“

„Nevím, jestli o něm takhle Bonnie přemýšlela. Já ano. Co o něm říct? Vypadal prostě jako milej chlap. Nic nepředstíral, jestli mi rozumíte.“

Fedderman jí úplně nerozuměl. „Jak vypadal?“

„Průměrně. Nebylo na něm nic divnýho. Jako by byl odlitej z jednoho kusu. Všechno sedělo, nic neobvyklýho. Řekla bych, že právě proto se těžko popisuje.“

„Pokračujte, snažte se, abych vám nemusel nasadit želízka.“

„Hmmm.“

„Uvědomte si, Rose, že jde o vyšetřování vraždy.“

Jeho poznámka ji skoro dohnala k slzám. „Byl prostě průměrný. Líp ho popsat nedokážu. Nebyl malý ani vysoký, tlustý ani hubený.“ Usmála se. „Pan Akorát.“

„Vlasy?“

„Neměl jich málo a byly, myslím, hnědé.“

„Oči?“

„Dvě. Modré, aspoň myslím.“

Fedderman si zapsal do notesu *nahoře hnědý, dole modrý* a otazník.

„Jak se oblékal?“

„Řekla bych, že si nejdřív vzal slipy.“

„Rose...“

„Průměrně. Vzpomínám si, že míval oblek a jednou khaki kalhoty a modrou košili. Viděla jsem ho tak pětkrát nebo šestkrát a pokaždý vypadal dobře.“

„Byl tu pokaždé s Bonnie Andersonovou?“

„Myslím, že ano. Ačkoliv nepřicházeli vždycky spolu. Používali Lap Dog jako místo schůzek. Pak si dali něco k pití a odešli bůhvíkam.“

„Vy ale víte kam, ne?“

Rose se usmála. „Je mi líto. Zásadně nestrkám nos do cizích věcí.“

„A teď to přijde,“ řekl Fedderman. „Víte, jak se ten chlap jmenoval?“

„Rob,“ odpověděla Rose a usmála se. Znovu ho nezklamala.

„Jen Rob? Žádné příjmení?“

„Hele, co byste ještě chtěl? Tohle je místo, kde si lidi říkají jen křestním.“

„Nezaslechla jste někdy, že by mu někdo říkal třeba Robert nebo Robin?“

„Ne. Ani Roberto mu nikdo nikdy neřek. Prostě Rob.“

„Když jste je vídala, jak spolu odcházejí,“ pokračoval Fedderman, „zahnuli obvykle doleva, nebo doprava?“

„Doprava,“ odpověděla Rose bez váhání.

Směrem k Bonnie, její byt se nacházel nedaleko odtud. Nemuselo to ale ještě nic znamenat.

Fedderman zaklapl notes.

Rose se usmála. „Vedla jsem si dobře?“

„Na jedničku s hvězdičkou,“ pochválil ji Fedderman.
„Nemusím vás poutat.“

„Hele, to není fér.“

„Fér bude, když mi nalijete panáka,“ ozvalo z opačného konce baru.

Fedderman se ohlédl a spatřil staršího muže s úhledně zastřiženými šedými vousy. Ačkoliv byl kost a kůže, měl na sobě modré tričko s vybledlým černým nápisem TĚŽKO NA CVIČIŠTI, LEHKO NA BOJIŠTI, který se mu táhl přes úzký hrudník. Vypadal, že v životě necvičil.

„Čistý gin,“ dodal. „Dneska první.“

„Já vám věřím, když to říkáte,“ odpověděla Rose, pooděšla a sáhla po láhvi s ginem.

Fedderman se svezl z barové stoličky a vydal se ke dveřím. Když míjel Rose, usmál se a zamával jí. Ať si tuhle dračici krotí chlapík s prošedivělou bradkou.

„Stavte se někdy, abych mohla porušit zákon,“ řekla.

„Jen to zkuste,“ odpověděl Fedderman.

Rose se zasmála. „Že jste to vy, přišiju vám na manžetu větší knoflík.“

Když se ocitl na chodníku rozpáleném jako plotna a když už ho Rose nemohla vidět, zapnul si manžetový knoflíček.

Nasadil si tmavé sluneční brýle a zamířil směrem k autu. Rose mu zvedla sebevědomí a s každým krokem cítil, jako by se v něm probouzel mladický elán.

Byla k nakousnutí. Pak si všiml, že má rozvázanou tkaničku.

Zastavil se, shýbl se a zavázal tkaničku na dvojitý uzel. Vstal a znovu rázně vykročil směrem k autu.

Byla k nakousnutí.

Muž pozoroval ženu na druhé straně ulice, a aby si ho nevšimla, stál schovaný ve výklenku domovních dveří. Pokud se nepletl, bylo to už potřetí, kdy ji tu viděl. Poprvé zůstala nehybně stát a jen hleděla na dveře Quinnovy detektivní kanceláře. Nevešla ale dovnitř, jako by na to neměla dost odvahy. Když to udělala podruhé, zaujalo ho to natolik, že se za ní vydal a sledoval ji. Zjistil, kde pracuje, a dozvěděl se její jméno a adresu. Vydal se na průzkum.

Právě kolem projížděla dodávka veliká jako maringotka a na okamžik mu zakryla výhled. Když přejela, žena byla pryč.

Muž stojící ve stínu věděl, že musela sebrat odvalu a vejít do budovy.

Uznale se usmál. Přesně o to v životě jde – přimět se otevřít dveře, do nichž se člověk bojí vstoupit, protože neví, co ho za nimi čeká.

12

Domovní dveře vydaly typický zvuk.

Vzápětí do kanceláře vešla křehká žena s nevýrazně blond vlasy spletenými do copů.

Kromě Quinna byli všichni zaměstnanci detektivní kanceláře v terénu. Sledoval, jak se žena hned za dveřmi zastavila a rozhlédla.

Můj ty bože, May!

Až na to, že to May, Quinnova bývalá manželka, nebyla. Podobala se jí ale tak neuvěřitelně, až ho to... vylekalo.

May v mladším vydání.

Místnost detektivní kanceláře vypadala podobně jako služebna na policejním okrsku. Stoly však netvořily jakási hnízda, ale byly uspořádané do úhledných řad, aby detektivové mohli sdílet veškeré informace společně. Jenom Quinnův stůl stál částečně stranou, aby poskytoval zdání většího soukromí.

Blondýnka, již mohlo být něco málo přes dvacet,